

Sygn. akt III AUa 956/13

POSTANOWIENIE

Dnia **16 października 2013 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

	Przewodniczący:	SSA Bogumiła Burda (spr.)
	Sędziowie:	SSA Urszula Kocyłowska SSA Roman Skrzypek

po rozpoznaniu w dniu **16 października 2013r.**

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku **G. B.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.**

o wypłatę emerytury – ze skargi o wznowienie postępowania w sprawie III U 1173/11 zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu z dnia 14 grudnia 2011r.

na skutek **apelacji organu rentowego**

od wyroku **Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu** z dnia **13 czerwca 2013r.**, sygn. akt **III U 346/13**

p o s t a n a w i a:

u c h y l i ć zaskarżony wyrok, znieść postępowanie toczące się przed Sądem I instancji i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania temu Sądowi.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3.10.2011r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. w oparciu o art. 103a ustawy z dnia 17.12.1998r.,

o emeryturach i rentach z FUS (Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227

ze zm.) zawiesił G. B. od dnia 1.10.2011r., wypłatę emerytury

– na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16.12.2010r., o zmianie ustawy

o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 257,

poz. 1726). Swoją decyzję organ rentowy uzasadniał kontynuowaniem przez wnioskodawczynię zatrudnienia.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła G. B., wnosząc o jej uchylenie i domagając się wznowienia wypłaty przedmiotowego świadczenia. Podniosła, że nabyła prawo do emerytury bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy z pracodawcą, u którego była zatrudniona przed nabyciem prawa do tego świadczenia i emerytura była jej wypłacana mimo kontynuowania zatrudnienia. Zarzuciła, iż ustawodawca wprowadzając przepis art. 103a ustawy emerytalno – rentowej pozbawił ją praw nabytych wynikających z konstytucyjnej zasady demokratycznego państwa prawa.

Organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania podtrzymując argumenty podnoszone w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 14.12.2011r., sygn. akt III U 1173/11 Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie G. B. od powyższej decyzji. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 5.01.2012r.

Wyrokiem z dnia 13.11.2012r., sygn. akt. K 2/12 Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16.12.2010r, o zmianie

ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17.12.1998r., o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dodanym przez art. 6 pkt. 2 ustawy z 16.12.2010r., w zakresie w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 01.01.2011r., bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

W dniu 22.02.2013r. do organu rentowego, natomiast w dniu 5.04.2013r., do Sądu I instancji wpłynęła złożona przez G. B. skarga o wznowienie postępowania prowadzonego w sprawie III U 1173/11 przez Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu, zakończonego prawomocnym wyrokiem z dnia 14.12.2011r. Skarżąca wniosła o uchylenie decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 3.10.2011r. i wznowienie wypłaty świadczenia emerytalnego, w uzasadnieniu powołując się na treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012r., K 2/12. W odpowiedzi na skargę o wznowienie postępowania organ rentowy wniósł o oddalenie skargi w zakresie wyrównania emerytury za okres od 01.10.2011r., do 28.03.2012r., oraz co do żądania odsetek.

Na rozprawie w dniu 13.06.2013r., G. B. wniosła o przywrócenie jej terminu do złożenia skargi o wznowienie postępowania.

W okolicznościach niniejszej sprawy spór sprowadza się do kwestii, czy wnioskodawczyni uchybiła terminowi do wniesienia skargi o wznowienie postępowania, który w przedmiotowej sprawie wynosił 3 miesiące od daty publikacji orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13.11.2012 roku sygn. akt K 2/12 tj. od dnia 22.11.2012r.

Termin ten jednak jest terminem procesowym, a zatem możliwe jest jego przywrócenie. Sąd uznał, że uchybienie terminu do wniesienia skargi nie zaszło z winy wnioskodawczyni.

Jej skarga bowiem wpłynęła do organu rentowego w dniu 22.02.2013r., a zatem w terminie trzymiesięcznym od daty publikacji wyroku Trybunału Konstytucyjnego. ZUS przetrzymał jednak tę skargę, a następnie zwrócił wnioskodawczyni, która złożyła ją do Sądu w dniu 05.04.2013r. G. B. nie ponosi zatem winy za zwłokę, albowiem składając swoją skargę do ZUS, była przekonana, iż zostanie ona niezwłocznie przekazana do Sądu. Dlatego też Sąd przywrócił jej termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania i przyjął ją do rozpoznania.

Wnioskodawczyni skorzystała z przysługującego jej prawa do wznowienia postępowania we wskazanym ustawą terminie. Z prawem i zasadnością wznowienia postępowania zgodził się organ rentowy. Tym samym w ocenie Sądu jej wnioszek skutecznie doprowadził do

wznowienia postępowania.

W związku z powyższym Sąd na podstawie art. 401¹ kpc i art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu z dnia 14.12.2011r., sygn. akt III U 1173/11 oraz poprzedzającą go decyzję

ZUS z dnia 3.10.2011r., i zobowiązał ZUS Oddział w R. do wypłaty emerytury G. B. za okres od 1.10.2011r., do 28.03.2012r.

W wywiezionej od powyższego orzeczenia apelacji organ

rentowy, skarżąc powyższy wyrok zarzucił naruszenie art. 190

Konstytucji przez przyjęcie, że orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012 r. sygn. K2/12, ogłoszone 22 listopada 2012 r. odnosi skutek prawny z mocą wsteczną i uzasadnia podjęcie wypłaty świadczenia za okres sprzed jego ogłoszenia, pomimo, że orzeczenie

takiego stwierdzenia nie zawiera. Zarzucił również naruszenie art. 103 a ustawy emerytalno – rentowej w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania decyzji z 3 października 2011r. W uzasadnieniu organ rentowy naprowadził, że utrata mocy obowiązującej art. 103 a ustawy emerytalno

- rentowej nastąpiła z chwilą wejścia w życie wyroku Trybunału Konstytucyjnego, a nie wcześniej. Sąd zaś badając legalność decyzji organu rentowego powinien orzekać według stanu prawnego obowiązującego w dacie wydania decyzji. Konkludując pozwany organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie skargi co do żądania wypłaty świadczenia za okres od 1.10.2011r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie rozpoznając apelację organu rentowego zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego skutkuje uchynieniem zaskarżonego orzeczenia i przekazaniem sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania z jednoczesnym zniesieniem postępowania, jakie toczyło

się przed tym Sądem .

W okolicznościach sprawy wystąpiły, bowiem przesłanki, które Sąd II instancji w związku z treścią art. 378 § 1 k.p.c. ma na uwadze z urzędu.

Stosownie do jego treści Sąd II instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji, w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania.

Stwierdzenie tego uchybienia skutkuje, niezależnie od zakresu wniosków zawartych w apelacji obligatoryjnie uchylenie orzeczenia w całości lub części.

Przyczyny nieważności postępowania wymienione są w kodeksie taksatywnie i są to uchybienia procesowe, które różnią się od innych tym, że ich zaistnienie zawsze powoduje nieważność postępowania i to

bez względu na wynik sprawy w konkretnym przypadku.

Przepis art. 379 pkt 2 k.p.c. stanowi, że nieważność postępowania zachodzi jeżeli strona nie miała zdolności sądowej lub procesowej, organu powołanego do jej reprezentowania lub przedstawiciela ustawowego, albo gdy pełnomocnik strony nie był należycie umocowany,

Powyższe jest skutkiem wystąpienia - branej pod uwagę przez

Sąd II instancji z urzędu – zgodnie z treścią art. 378 § 1 kpc – bezwzględnej przesłanki zaskarżenia, określonej w art. 379 pkt 2 kpc

w związku z art. 89 k.p.c., polegającej na prowadzeniu postępowania sądowego z udziałem K. S., która nie została należycie umocowana. Tymczasem - zgodnie z utrwalonym w tym względzie orzecznictwem Sądu Najwyższego (por. między innymi postanowienie tego Sądu z dnia 3 sierpnia 2000r. IIUKN 666/99 OSNAP 2002/4/95) postępowanie sądowe z udziałem osoby , która wprawdzie może być pełnomocnikiem ubezpieczonego lecz nie przedłożyła pełnomocnictwa procesowego i nie została wezwana w trybie art. 130 §1 kpc o jego przedłożenie jest zawsze dotknięte nieważnością. Trzeba też w tym miejscu zauważyć, że przywołana nieważność wystąpiła na etapie postępowania sądowego, co uzasadnia przyjęte przez tut. Sąd rozstrzygnięcie o skierowaniu sprawy do jej ponownego rozpoznania do Sądu I instancji.

A. L., czy K. S. działały w imieniu organu rentowego, dokonywały w jego imieniu czynności procesowych, co wynika również z akt. W aktach sprawy nie ma żadnych dowodów pozwalających stwierdzić, że działały one jako pełnomocnik organu

rentowego i z jego upoważnienia. Przede wszystkim brakuje w aktach pisemnego pełnomocnictwa udzielonego w/w osobom przez ZUS O/R., a które winno być dołączone przy pierwszej czynności procesowej (art. 89 § 1 k.p.c.). Brak takiego upoważnienia w protokole rozprawy z dnia 13 czerwca 2013r.

Z tego to więc czysto formalnego względu - bez zbędnego wdawania się na tym etapie postępowania w merytoryczną ocenę prawidłowości przyjętego przez Sąd I instancji rozstrzygnięcia - na podstawie art. 386 § 2 kpc i art. 374 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

(...)

1. (...)

(...)

-(...)

(...)